

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa "T. [...]" Sp. z o.o. w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 1 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3600 zł
(trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 czerwca 2015 r. Pozwany powołał się w skardze kasacyjnej na jej oczywistą zasadność oraz na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Żadna z tych przesłanek nie jest spełniona.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że pozwany zagadnień prawnych dopatruje się w konieczności wykładni – w okolicznościach sprawy – przepisów art. 5 k.c. oraz art. 162 i art. 11 k.p.c., wskazując jednocześnie, że jego skarga ma być oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia tych przepisów. Takie stanowisko pozwanego jest nielogiczne i niekonsekwentne – albo wykładnia pewnych przepisów jest prosta, a w konsekwencji ich naruszenie jest oczywiste, albo problem jest skomplikowany, przez co powoduje poważne wątpliwości, prowadzące do tego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a tym samym naruszenie prawa przez sąd nie jest oczywiste.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że w judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, iż oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa

analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Przedstawienie z kolei okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę występowania istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej i może być rozstrzygnięte w ramach oceny zarzutów kasacyjnych (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Pozwany wskazał na trzy problemy, jego zdaniem stanowiące zagadnienia prawne. Pierwszy z nich dotyczy stosowania art. 5 k.c. do żądania naprawienia szkody czynem stanowiącym jednocześnie przestępstwo w sytuacji, w której pozwany sprawca tego przestępstwa, prawomocnie za nie skazany, nie uzyskał z niego żadnej korzyści. Tak sformułowany problem ma charakter kazuistyczny i nie mógłby być podstawą do wyrażenia przez Sąd Najwyższy ogólniejszego poglądu, wykraczającego poza okoliczności sprawy. Drugi problem dotyczy wykładni art. 162 k.p.c. i sprowadza się do pytania, czy w razie, gdy strona zgłosiła zastrzeżenie co do nierozpoznania przez sąd wniosków dowodowych, w wyniku którego sąd wnioski te rozpoznał i część z nich uwzględnił, a część oddalił, wtedy podniesienie zarzutu co do wadliwości oddalenia części tych wniosków jest warunkowane zgłoszeniem nowego zastrzeżenia na podstawie art. 162 k.p.c. Odpowiedź na to pytanie jest oczywista – w takiej sytuacji chodziłoby o nowe uchybienie procesowe sądu, wobec czego co do niego należałoby zgłosić ponownie zastrzeżenie zgodnie z art. 162 k.p.c. Trzeci problem odnosi się do art. 11 k.p.c. i sprowadza się do pytania o zakres związania sąd ustaleniami prawomocnego wyroku karnego na podstawie tego przepisu. Należy zaznaczyć, że art. 11 k.p.c. był już wielokrotnie przedmiotem wykładni ze strony Sądu Najwyższego. Okoliczności niniejszej sprawy nie mogłyby stanowić podstawy do wypowiedzenia w tym zakresie nowego poglądu, który by wykraczał poza dotychczasowy dorobek judykatury (por. w tym kontekście

ostatnio przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 363/14, niepubl.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.